

Първата ромска поетеса **Сали Ибрахим** в първата си стихосбирка „Космична любов“, в стихотворението „Трансцедентално“, изразява душевните си вълнения по подобен – също апликиран с конско присъствие – маниер¹⁶:

Прокрадвам се. Обличам слънчеви доспехи.

Всяка нощ...

По извънземни пътеки

препуска душата ми на облачен кон.

За циганина конят не е само символ на сила, бързина, доброта, красота и благородство. За него той не е само инструмент и механизъм за впрегатна, „очовечена“ и опитомена природна мощ, двигателна прибавка, подчинена на човешките потребности и желания. За ромите конят е нещо далеч повече. Той е съдба, неразделна част от циганската историческа и днешна интимна вътрешна нагласа.

В ромската митологична или актуализирана (съзнателно или подсъзнателно прокарвана) представа **конят е изключителен гарант и инструмент за осъществяване на пространствената мобилност на циганите**. Той е онзи фактор, който в някогашните времена във висша степен е обективирал (в много по-мощен вид) изконния стремеж на циганите за преодоляване на пространството, за непрекъснатото движение и изменение на „това, тук и сега, към онова, там и тогава“. С коня се е свързвала представата за свободата и независимостта, за волността и перспективата на движението в географското и социалното пространство – съответния регион, страна или извън техните предели.

Онова, което е най-завоалирано в представите на ромите за ролята и значението на коня в техния живот, е свързано със съвършено дискретната сублимация на човешкото във и чрез образа и присъствието на коня. Затова за циганите конят е символичният образ на тяхното битие, своеобразен „огледален образ“ на възжеланията и терзанията в тяхната душевност, в техните директни и опосредствани, дълбинни пластове на реализация. Дори нещо повече. Конят е съдба на ромите, защото той е специфичният образ на техния двойник по съдба. Сам конят със своята житейска съдба е олицетворе-